

«L'esquerra desborda els partits»

Fruit de tot això és el naixement de la coalició Unió de l'Esquerra Catalana (UEC), que, per cert, té les mateixes inicials que una importat entitat excursionista catalana. En el despatx d'en Ramon Espasa, 45 anys, metge de professió i cap de llista per Barcelona de la UEC, hi ha penjat un calendari del Ministerio de Cultura, amb un encapçalament que diu: «Viento del exilio» I un seguit de noms, un per mes, de dones que 40 anys enrere varen sortir d'Espanya. Noms i records que motiven una reflexió inicial sobre el que alguns diuen els primers dies d'aquesta campanya electoral. «Felipe González està heretant un cert sociologisme franquista amb les seves referències a la situació dels anys 31 i 36 i a la guerra civil. Això és el que deia el «glorioso general».

—*¿Per què una coalició entre comunistes i nacionalistes, entre el PSUC i l'Entesa?*

—Volem trencar la bipolarització existent a Catalunya entre CiU i PSC. Això és un objectiu que ens costarà molt, perquè aquí s'ha creat un morbo per veure qui passarà endavant en aquestes eleccions generals, si els socialistes o els convergents. Aquest és el tema que, ens agradi o no, domina la campanya electoral a Catalunya.

A nosaltres, ens interessa trencar això, però no tant o exclusivament per aquí, a Catalunya, sinó perquè el nostre projecte és voler representar al Congrés dels Diputats, junts o coordinats amb Izquierda Unida, una veu alternativa al PSOE.

—*Sembla que tots voleu ser alternativa al govern del PSOE.*

—Nosaltres fem l'anàlisi següent. La dreta no és alternativa, la dreta no pot guanyar aquestes eleccions. El govern que en surti, almenys teòricament, estarà situat en l'arc parlamentari de l'esquerra. Tots sabem que el PSOE ha fet una política de dretes, però formalment era un govern d'esquerres.

Ara, com que la democràcia està profundament arrelada i com que la dreta no és alternativa, és el moment que la gent pugui demanar una política més d'esquerres, més progressista. I, per a exigir això, cal que hi hagi una veu alternativa al costat del PSOE. Nosaltres no volem ser ni oposició sistemàtica ni escolanets, sinó que farem una força amb propostes pròpies.

Les circumstàncies, la realitat i els propòsits de futur han conduït el PSUC a formar una coalició amb l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra. Les circumstàncies són la crisi comunista, la realitat, el 22-J i el futur, «ser una alternativa d'esquerres i nacionalista a Jordi Pujol».

P. Rueda

Fins ara, al PSOE, la majoria absoluta només li ha servit per a seguir pràcticament al dictat les imposicions de la dreta financera, les reticències dels militars i les imposicions dels Estats Units.

—*Abans parlaves de trencar la bipolarització a Catalunya. ¿Això vol dir que la UEC es proposa anar més enllà del 22 de juny?*

—La coalició entre PSUC i Entesa també es projecta cap a les municipals de l'any vinent, però, sobretot, cap a les autonòmiques de 1988. Nosaltres volem ser una alternativa a Jordi Pujol, no dic per guanyar-lo, però sí per suposar aquesta alternativa, perquè creiem que els socialistes, sols i amb la política que fan, mai no seran una alternativa a Pujol.

—*Sobre aquest tema, de la necessitat d'una nova esquerra a Catalunya que agrupi socialistes, comunistes i nacionalistes, s'ha parlat molt des de fa un temps. ¿Cal realment aquesta nova esquerra?*

—Sí, si per nova esquerra s'entén no pas llançar per la finestra tot el que es la tradició del moviment obrer i la presència dins d'aquest dels partits tradicionals, socialistes i comunistes. Jo entenc la nova esquerra a partir de la consolidació i l'ampliació de cada un d'aquests dos partits. Ara bé, hi ha gent que quan parla de la nova esquerra sembla que vol dinamitar tot el que ha estat l'acumulació d'experiències dins del moviment obrer.

La novetat consisteix que els nous elements, com el pacifisme o l'ecologisme, han pres més relleu, i cal un diàleg de tu a tu, no per absorbir-los ni integrar-los en els partits. Aquests moviments han d'existir, però no per dir que els partits estan passats de mo-

da o son una càrrega feixuga i ara inventarem no-sé-qué. Per posar-ne un exemple, la Conferència d'Homes i Dones d'Esquerra, si volia tirar endavant, només tenia un camí, que era convertir-se en moviment i, de moviment, en partit polític, i crec que al final es descobreix la sopa d'all.

—*La Unió de l'Esquerra Catalana és, almenys fins ara, l'única força política que ha plantejat el seu programa electoral com una mena de contracte amb els ciutadans. ¿Els vostres electors quina possibilitat o quines garanties tenen de fer complir aquest programa?*

—Nosaltres parlem de contracte i de nova forma de fer política, perquè volem, després del 22 de juny, establir un nou tipus de diàleg entre els qui surtin elegits i els seus electors. No volem inventar una relació assembleària, però sí una relació molt més oberta que la que permeten els partits polítics, que fan que el diputat quedi sovint molt lluny de la societat civil que l'ha votat.

En canvi, en una coalició i en el nostre cas mitjançant el Secretariat Nacional de la Unió de l'Esquerra Catalana, volem i podrem fer que grups socials específics puguin tenir un diàleg més fluid i més còmode que el que puguin tenir a través dels partits.

—*¿Vols dir que els partits polítics ja no serveixen, no engresquen la gent?*

—No. Jo no poso en dubte els partits polítics, que són l'eina imprescindible i fonamental d'un sistema democràtic. El que passa és que els partits no esgoten tota la representativitat democràtica ni tota la inquietud cívica, cultural i democràtica que a finals del segle XX expressa l'esquerra. L'esquerra desborda el marc dels partits.

Hi ha moviments com els pacifistes, els ecologistes, els mateixos sindicats, sectors cristians, i molts altres col·lectius socials i culturals, que els costa de tenir una relació estable amb els partits polítics, perquè hi ha la competència clàssica entre partits i moviments.

Per això, la nostra proposta va més enllà. En una coalició, en ser més flexible que un partit, es pot tenir aquest diàleg fluid. Oferim el secretariat nacional de l'UEC a tots aquests moviments, perquè hi participin en les reu-

DOMÈNEC UMBERT

«No podem dir que els partits són una càrrega feixuga i que han passat de moda.»

nions, que serà des d'on es dirigirà l'activitat política dels diputats electes de la coalició, que no seran diputats del PSUC o de l'Entesa, sinó de la coalició.

Es a través d'aquest mecanisme que nosaltres parlem de control de compliment del programa, és a dir, mantenint un contacte estable amb la societat.

—*Contràriament al que s'ha fet a nivell de l'estat, a Catalunya la Unió de l'Esquerra no és tota l'esquerra. ¿No esteu decebuts pel fet que el PCC no s'hagi incorporat a la coalició?*

—Nosaltres vam quedar amb els companys del PCC que durant la campanya electoral no fariem servir l'acord o el desacord com a eina

d'agressió dialèctica o de retret dialèctic. Ells no han complert gaire aquest pacte, però nosaltres no volem contestar. Per tant, a mi, sobre aquest tema, m'agrada constatar fets, no fer judicis de valor. A més, el tema està calent encara i, després del 22-J, es poden arreglar moltes coses, i en funció d'això es millor ser prudent.

No vull parlar dels qui no són amb nosaltres. Ara, qui té el protagonisme són els electors, triant l'opció política que creguin millor. La UEC és l'operació encertada, el camí que s'havia de fer, i era el camí que tothom hauria hagut d'emprendre. Qualsevol altra possibilitat ara és llançar el vot i perdre'l.

És evident que jo hauria preferit

que la coalició fos més àmplia, però les coses són com són i no s'ha de mirar enrere.

—*Però els comunistes catalans no semblen acabar mai de sortir del forat polític en què van caure ara fa cinc anys, arran de l'escissió del PCC.*

—Costa més que no ens pensàvem, però jo crec, i en tinc alguns indicis, que amb la coalició comencem a recuperar-nos en aquesta campanya. Totes les enquestes apunten que l'única opció de vot útil comunista, aquesta vegada, sense cap dubte, és la UEC. Altres opcions polítiques no tenen cap possibilitat de sortir.

Si per segona vegada els companys del PCC veuen que no tenen cap possibilitat de convertir-se en una força parlamentària, això pot desencadenar la solució definitiva d'aquest problema.

—*I a més, en aquest camí, el PSUC ha perdut també un home de la vàlua política com en Jordi Solé-Tura.*

—No és que l'hàgim perdut. Solé-Tura està, des de fa poc més d'un any, en una situació de no-militància activa, i tampoc no es pot dir, doncs, que hagi deixat el partit.

Un partit és una agrupació voluntària d'homes i dones, i aquesta voluntarietat és en tot, en la disponibilitat de temps, de treball o que et faci més gràcia o menys la política que s'està fent en aquell moment. Una altra cosa és dir que s'ha deixat de ser comunista o ha deixat el partit, i, que jo sàpiga, no ho ha fet.

Però també quan uns en surten, d'altres hi entren. Jo passo de compaginar la professió amb la política a dedicar-m'hi plenament, i ara Solé-Tura es dedica a la càtedra.

—*¿Què esperen treure els comunistes catalans d'aquestes eleccions?*

En termes estrictament de resultats electorals, jo diria que estem acariciant tres diputats per Barcelona, somniant amb el quart i potser un a Tarragona.

Políticament, hi ha aquesta experiència de fer una coalició, i per tant, d'ampliar els horitzons del propi partit. La UEC és molt més que la suma de dos partits, s'està convertint en un efecte multiplicador realment sorprenent, amb molts col·lectius independents que s'estan dirigint a nosaltres sense que els ho demanem, oferint-se a augmentar la coalició, o bé ara o bé per a les properes eleccions municipals.

—*Ja porteu algunes setmanes de treball conjunt amb la gent de l'Ente-*

sa. ¿Com han estat aquestes relacions?

—Molt bones, en diferents sentits. En les negociacions per formar la coalició, l'Entesa es va portar d'una forma molt correcta, noble i seriosa, perquè no va voler entrar mai en un joc a tres bandes, on una força petita té més possibilitats d'esgarrapar alguna cosa.

En el pla polític, en la confecció del programa de legislatura, va haver-hi un acord sense reserves al cent per cent, sense que impliqui que el PSUC o l'Entesa abdiqui dels seus pressupòsits més genèrics que tenen com a partits.

Finalment, en el tracte humà i en la col·laboració directa en actes i trobades, hi ha unes relacions absolutament cordialíssimes, sense cap problema. S'està veient el que deia abans, que aquesta no és una coalició per al 22 de juny, sinó que es projecta cap a les municipals i, sobretot, cap a les properes autonòmiques, per ser una alternativa d'esquerres i catalana, autènticament nacionalista, a Jordi Pujol.

—Després d'haver estat un dels protagonistes de la vida política catalana, des que l'any 1977 el president

DOMÈNEC UMBERT

«Aquesta no és una coalició per al 22 de juny».

Tarradellas el nomenà conseller de Sanitat de la Generalitat, ¿no li dol deixar el Parlament?

—Sí i no. Sí, perquè és una etapa, però no perquè també en comença una altra i penso que ara m'ha tocat,

perquè així ho han decidit els meus companys de partit, per encapçalar la llista per Barcelona, i no he de negar que també això em fa una gran satisfacció.

—El passat 30 de maig, Ramon Espasa va seure per última vegada —si més no, de moment— en el seu escó del Parlament, on s'aprovaren els pressupostos de la Generalitat. ¿Amb quin gust de boca es va aixecar del seient?

—Amb la convicció que la majoria absoluta del CiU ho para tot, però que això no ha impedit que, tant jo mateix com els altres diputats del PSUC, hàgim pogut fer una certa denúncia de la mala gestió, clientelar, opaca i prepotent, que dels pocs diners de l'autonomia catalana fa CiU.

Personalment, n'estic satisfet, però preocupat per la sordina que la majoria imposa en el Parlament, que fa que es desaprofiti en part la institució. I això és degut a l'interès de CiU, que vol aparèixer com l'única veu de Catalunya, tant a fora com a dins, que es pensa que tots els altres som, pel fet de ser oposició, antipatriotes. No és que ho diguin així, però subliminalment volen donar aquest missatge. □

100.000 Signatures PEL CATALÀ

D'acord amb les conclusions del **II Congrés Internacional de la Llengua Catalana**, els sota-signats ens adherim a la petició de la **Crida a la Solidaritat en defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes** per tal que:

- 1 — Les **institucions europees** incorporin el català com a llengua de ple dret.
- 2 — Les **institucions nacionals catalanes** treballin activament perquè el català recobri la situació de llengua normal i habitual **en la societat dels Països Catalans**.
- 3 — Les empreses, públiques i privades, incorporin urgentment el català als seus serveis i impulsi la llengua tant en les seves relacions amb l'exterior com amb els propis treballadors.

JO JA HE SIGNAT

J.V. Foix
J.V. Foix

JO JA HE SIGNAT

Lluís Llach
Lluís Llach

Atenció : Fotocopieu aquest exemplar per tal d'aconseguir més signatures. Un cop les tingueu recollides envieu-les ràpidament a la **Crida a la Solidaritat:**
Casal de Joves d'Extramurs. Carrer del Túria, núm 61, de València o bé a
Jaume I, 15 1r1 08002 Barcelona (93) 319.27.54
Si ho desitgeu podeu demanar fulls de signatures a qualsevol de les dues adreces anteriors.
Les entitats tenen un imprès especial per a elles. Demaneu-lo.

nom _____
adreça _____
població _____
doc. identitat _____ signatura

nom _____
adreça _____
població _____
doc. identitat _____ signatura

nom _____
adreça _____
població _____
doc. identitat _____ signatura

nom _____
adreça _____
població _____
doc. identitat _____ signatura